

Forfatter: Knudsen-Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Folk

Citation: Knudsen-Hjortø, Knud: "Folk", i Knudsen-Hjortø, Knud: *Folk*, 1903, s. 61. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_03-shoot-idm140364984650448/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Folk

højeste tenor i musikforeningen og solist; han kender sit værd og synger ikke i enhver smule sangforening; han har i det hele tæet sine hanprimadonna-fornæmmelser og ågrer ikke med sit pund uden en del omstændigheder.

Mikkelsens tenor er dejlig smurt; han synger med ikke ringe fedtelse. Han forstår at lægge særligt foredrag i det ved kromatisk at hive sig op til en høj tone eller rutsje ned på en dyb. Det går netop, som det var smurt. Han formår at bævre langsommeligt på det høje g, så man sidder og tænker: Nu blir det da min sandten vist ges, men det gør det alligevel ikke. Den fjedr sig, gør tenoren, men den holder. Hvis det er lidt ved siden af, så er det, fordi stemningen kræver det (Mikkelsen kan skam nok synge rent), for eksempel på det betydningsfulde sted:

Jeg tror, der er skønhæst i Dan — — mark!

Umiddelbart derefter blir Mikkelsen ondskabsfuld, og det netop på værten. Under trykket af sin egen store begavelse slår han ned på denne mindre og håner den. Hvad kan Olsen? Hvad har Olsen interesse for? Hvad gir Mikkelsen for Olsen? Ingenting, sgu. He, Olsen! Nu må Mikkelsen grine, det må han sgu. Næ, kom til Mikkelsen, min faer! Dær er stemme, og dær er meget andet, værsgo, hvabehar!

Olsen griner afværgende og finder sig i det. Mikkelsen er en god kunde. Hvem får de fleste af de penge, Mikkelsen tjener? Det gør Olsen. Godt, Olsen griner af Mikkelsen og lader som ingenting.

Mikkelsen istemmer med lindret hjærte en ny sang, hvorefter Olsen er den ivrigste til at sige bravo. Mikkelsen gir en omgang af glæde over sig selv.

Samtidig har fabrikanten nået det stadium, hvor han siger du og fornavn til alle; han snakker bredt op om private sager og vrøvler sig uskadeligt frem uden store planer og mange penge. Værten, den pæne familiefader,

viser, hvordan han var som tyveårig; hans måde at slå sig på lærene, hans tju! og sej, du gamle! peger tilbage til den tid, da han var en svend fra fad. I kultur står han et kendeligt stykke under de andre, men det beregnende udtryk er ikke forsvundet fra hans øjne, og der er endnu al mulig besindighed i de omgange, han går; det er da også ham, der lægger penge op. Han går sin skærv til underholdningen, da tidligere bjørne kommer på tale. Det er noget, han er inde i; han kan byens fineste peraler, og ved en historisk fest i halvfemsernes begyndelse havde han det hværv at ledsage en meget højstående kæfært til sit hjem. Den historie må fortælles flere gange, da den ikke første gang tilstrækkeligt udløser den ophobede grinetrang.

I dette selskab ser Johannes Laursen mærkelig tør og mat ud, hvilket ikke udelukkende kommer af, at han føler sig hævet. Man skal ikke se på ham, at han har sviret en artig hob penge bort, for der er ingen inderlighed i hans druk. Han praler ikke, ler ikke, har ingen sovsede historier, sidder bleglad og udeltagende og fortæller noget, hvis der er orenlyd, ellers er han ligeglåd. Og dog må det vel mere ham, ellers kan man ikke forstå, at den mand er halvejs forfalden. Denne forretningsmæssige ro i solderiet har han efter færen, men hans morskab ser noget fattig ud i sammenligning med de andres, der skræler og galer og dundrer for alle pengene. Nogle mener, at det vilde være let for ham at la være med at drikke, hvis han for eksempel lik en kone med en fast karakter, ti han synes skabt til at føre en småtærnet mands retskafne levned. Broeren er unægtelig mere stortærnet anlagt, men han er vist ikke til at redde. Han har haft mange kerester, både faste og løse; ingen har kunnet styre ham. Han mangler karakter, og den forretningsdrift, der er i ham, har han i sidste at rydde bort